

66.
koncertní
sezona
2021
2022

DVOŘÁK
& BRAHMS I a II
Filharmonie
v divadle II

2. abonentní koncert
10 a 11|2|2022

3. abonentní koncert
25 a 26|2|2022

Filharmonie
Brno Philharmonic

Pořady koncertů

DVOŘÁK & BRAHMS I

ČT 10 a PÁ 11 | 2 | 2022

ANTONÍN DVOŘÁK

Symfonie č. 2 B dur op. 4 | 50'

Symphony No. 2 in B-flat major, Op. 4

1. Allegro con moto
2. Poco adagio
3. Scherzo. Allegro con brio
4. Finale. Allegro con fuoco

---

přestávka | 20'

JOHANNES BRAHMS

Klavírní koncert č. 1 d moll op. 15 | 45'

Piano Concerto No. 1 in D minor

1. Maestoso
2. Adagio
3. Rondo. Allegro non troppo

Elisabeth Leonskaja klavír / piano

Filharmonie Brno

dirigent / conductor **Dennis Russell Davies**

DVOŘÁK & BRAHMS II

PÁ 25 a SO 26 | 2 | 2022

ANTONÍN DVOŘÁK

Symfonie č. 4 d moll op. 13 | 40'

Symphony No. 4 in D minor, Op. 13

1. Allegro
2. Andante sostenuto e molto cantabile
3. Scherzo. Allegro feroce
4. Allegro con brio

---

přestávka | 20'

JOHANNES BRAHMS

Klavírní koncert č. 2 B dur op. 83 | 44'

Piano Concerto No. 2 in B-flat major, Op. 83

1. Allegro non troppo
2. Allegro appassionato
3. Andante
4. Allegretto grazioso

Elisabeth Leonskaja klavír / piano

Filharmonie Brno

dirigent / conductor **Dennis Russell Davies**

O skladbách

Jedním z mnoha cílů, které si Dennis Russell Davies vytyčil pro své šéfdirigentské působení ve Filharmonii Brno, je provedení (a natočení) všech symfonií Antonína Dvořáka, z nichž pro sezonu 2021/2022 zvolil dvě rané: *Druhou* a *Čtvrtou*. Jejich kombinace s klavírními koncerty Johannese Brahmsa, Dvořákova přítele a ideově spřízněného tvůrce, se přímo nabízela (konkrétní sestava obou programů se odvíjela od „křížové“ shody tónin). Oba skladatelé patřili k čelným představitelům tzv. klasicko-romantické syntézy, tedy tendence, jež v reakci na snahu novoromantiků propojit hudbu s mimohudebními programy následovala ideál hudby coby autonomního, tj. soběstačného umění a představovala tak návrat ke klasickému typu absolutní hudby.

Jako sólistka se do Brna vrací Elisabeth Leonskaja, která si místní publikum podmanila již v září 2019 *Třetím klavírním koncertem* Bély Bartóka a v prosinci téhož roku provedením kompletu pěti klavírních koncertů Ludwiga van Beethovena.

Rané symfonie **Antonína Dvořáka** (1841–1904) – *První* až *Čtvrtá* – jsou v muzikologické literatuře hodnoceny jako opusy, v nichž lze bezpečně poznat budoucího génia a ze kterých doslova prýští bohatá invence, často však neukočirovaná sebereflexí. Přitom lze říct, že právě v těchto dílech se nejvíc projevila Dvořákova snaha o inovaci formy: inovaci nikterak revoluční, ale vnitřně strukturální. Ani jedna z těchto symfonií nevyšla za skladatelova života tiskem; širší hudební veřejnost se tak s nimi v době jejich vzniku neměla možnost seznámit. A pohřbichu zřídka se do programů koncertů dostávají i dnes...

Antonínu Dvořákovi bylo pouhých čtyřiaadvacet let, když se odhodlal ke kompozici *První symfonie c moll „Zlonické zvony“*. Po jejím završení poslal autograf partitury do soutěže v Německu, odkud jej již nedostal zpět. Podle tradované anekdoty o tom vyprávěl svým žákům na konzervatoři, kteří se jej zeptali, co pak učinil. Dvořák lakonicky odpověděl: *No co, sedl jsem si a napsal symfonii novou*.

První symfonii Dvořák nikdy neslyšel a neměl ani příležitost podrobit ji autorské revizi. Otazníky, které se nad tímto dílem vznášejí, vedly a jistě i v budoucnu povedou řadu dirigentů k více či méně razantním škrtům a případně i instrumentačním úpravám. Tak se zachoval i šéfdirigent Dennis Russell Davies, když zařadil *Zlonické zvony* do programu svého inauguračního koncertu s Filharmonii Brno v září 2018 a také poté, když dílo se „svým“ orchestrem natočil na CD; zásahy do partitury pojal jako *intenzivní dialog s velmi nadaným skladatelem, který se s obtížemi vypořádával s nedostatkem zkušeností a odborného vedení a jemuž chtěl posloužit jako ozvučná deska pro mladého génia*, jinými slovy – předložit mu jako praktik své návrhy revizí. Ve světle této opodstatněné „obhajoby“ je logické, že při provedení Dvořákovy **Symfonie č. 2 B dur** Davies respektuje finální podobu partitury, s úpravami a škrty, ke kterým Dvořák postupně dospěl před premiérou.

*Tuto Sinfonii jsem napsal v roce 1865 na Senovážném náměstí a bydlel jsem tenkrát pohromadě s p. Karlem Čechem (basistou) a kapelníkem Angrem, napsal Dvořák na titulní stranu rukopisu. Skladba tedy vznikla ještě téhož roku jako První symfonie, během srpna až října 1865, v období skladatelovy nebyvalé tvůrčí erupce, tradičně dávané do souvislosti s citovým vzplanutím mladého violisty orchestru Prozatímního divadla k člence téhož divadla – herečce a Dvořákově pozdější švagrové Josefíně Čermákové (ze stejného roku pocházejí dále *Violoncellový koncert A dur* a rozsáhlý písňový cyklus *Cypřiše*). Vedle citového momentu byla hnací silou tvůrčích aktivit skladatele, v té době ještě prakticky neznámého a žijícího ve skromných poměrech (jak ostatně naznačuje i nápis na titulní straně partitury *Druhé symfonie*), nepochybně také touha prosadit se velkým dílem.*

Dvořák si rozvleklot a zahuštěnost *Druhé symfonie* uvědomoval záhy po jejím dokončení. Dílo přepracoval, nadále se k němu vracel, zásadní revizi je pak podrobil i roce 1887, kdy je spolu s následujícími třemi symfoniemi a několika dalšími skladbami nabídl vydavatelé Simrockovi k vydání. K tomu za Dvořákova života nedošlo, avšak hned příštího roku, 11. března 1888 – téměř 23 let od vzniku – se *Druhá symfonie* dočkala premiérového uvedení na dvanáctém Slovanském koncertě v pražském Rudolfinu orchestrem Národního divadla řízeným dirigentem Adolfem Čechem. Z dopisu, adresovaného příteli Antonínu Rustovi do Přísku, lze vyčíst Dvořákovu spokojenost: *V neděli se zde hrála má první [skladatel považoval Zlonické zvony za ztracené, proto Druhou symfonii vydával za první] Sinfonie B dur, kterou jsem napsal v roce 1865 a velmi se všem líbila*. Příznivě byla symfonie přijata i kritikou; hodnocení, jehož se jí dostalo v časopise Dalibor, lze podepsat i dnes: *skladba je tu označena za opus talentu ještě mladého, ku vlastní, individuální síle jedva vpučelého, leč již tehdy vzácnou invencí a nevšedním bohatstvím netušených ideí se honosícího. (...) Tehdejší tvorba jeho byla zlatem v ohni – dnes zazvoní vám vstříc jeho zlato čisté, v žáru důkladné průpravy duševní intensivního lesku a vzácné ceny své nabyví. Dvořáková symfonie B-dur, komponovaná r. 1865, vyznamenává se jak značným fondem melodickým, tak duchaplným ovládnutím massy orchestrální. Nevystihl-li skladatel žádoucí jednotlosti v obou větvích krajních, z nichž zvláště finale poněkud křiklavými barvami závěrečných taktů zaráží, podal za to dvě výtečných, skvělý talent prozrazujících piec v Adagiu, jehož bukolický střední motivek něžným lyrickým pelem je obestřen a skotačném Scherzu, plném skvostných, prostou srdečností dýšících myšlének*.

Také **Čtvrtá symfonie d moll** vznikla v krátkém čase během ledna až března 1874. Byla to doba, kdy měl Dvořák za sebou první větší veřejné úspěchy (*Hymnus „Dědicové Bílé Hory“*, *Nokturno č. 2 „Májová noc“*), sňatek s Annou Čermákovou, zajištěné místo varhaníka u sv. Vojtěcha, ale také první velký nezdar v podobě nepochopení opery *Král a uhlíř* ze strany zpěváků a orchestru, kvůli němuž se Dvořák vzdal jejího uvedení.

Třetí větu symfonie – *Scherzo*, původně snad komponované jako samostatné dílo nazvané *Capriccio* – premiéroval Bedřich Smetana téhož roku na koncertě Akademického čtenářského spolku. S celým,

oproti původní verzi znovu významně zrevidovaným dílem se publikum poprvé seznámilo – stejně jako v případě *Druhé symfonie* – s velkým odstupem: 6. dubna 1892 v Rudolfinu na jednom z koncertů, jimiž se skladatel, v tomto případě i v roli dirigentské, loučil se svou vlastní před odjezdem do Spojených států.

Také *Čtvrtou symfonii* kritika hodnotila již se znalostí Dvořákových zralých děl. Například v Národních listech můžeme číst: *Symfonie z D moll je jednou z oněch rozkošných výtvorů vyvoleného genia, z něhož se dá vyčísti bezstarostnost mládí, v jehož každé stopě ale spočívá již zárodek příští síly, ušlechtilosti a svéráznosti. Skladbu dirigoval sám Dr. Antonín Dvořák, jenž byl při vstupu uvítán nadšenými, dlouhotrvajícími pozdravy a jemuž podán skvostný věnec. Dalibor přinesl tento ohlas: Že je nad míru zajímavo seznati takové dílo z mládí, zejména u skladatele, jenž zaujímá dnes jako symfonik bez odporu místo první, rozumí se samo sebou. Sledovali jsme našeho velikého umělce na trnitě cestě za vznešenými city, jako obratného i odvážného chodce, jenž smělou nohou kráčí vždy výš a výš, kam oko naše stěží zalétne, a nám pozorovatelům oddaným a láskyplným i oněm lhostejným a nepřátelským přináší z těch tajemných krajů květy nepoznané krásy. Nežli dostoupil těch požehnaných niv, posetých květy, uvolnila jeho ruka chytajíc se země i kamének nejeden a dobře by bylo bývalo nevěděčným divákům někdy balvan hoditi místo hrsti květin.*

Johannes Brahms (1833–1897) byl ve své době vnímán jako klasicizující a akademický autor, jako následovník tradice, zvláště beethovenovské, zatímco ve 20. století jej představitelé Nové hudby paradoxně pokládali za novátorského skladatele, jehož *vliv se již projevil v pokroku hudebního jazyka směrem k neomezovanému, i když správně vyváženému podání hudebních idejí, jak se vyjádřil Arnold Schönberg, guru tzv. druhé vídeňské školy, v přednášce nazvané Pokrokový Brahms z roku 1933.*

Brahms byl klavírním virtuózem a svému hlavnímu nástroji zanechal poměrně rozsáhlý skladatelský odkaz. Sloh jeho klavírních skladeb působí oproti jiným romantikům drsněji, což způsobuje přednostní užívání oktávové techniky, plných i rozložených akordů a výrazná, zahuštěná polyfonní textura. *Brahmsův klavír působí zprvu jako trpké víno. Ale jakmile jsme se „vpiili“, pak se od tohoto kouzelného nápoje již nikdy neodtrhneme* (Václav Jan Sýkora). To platí jak o sólových skladbách, tak i o dvou klavírních koncertech, jež náleží k vrcholným dílům svého druhu z období romantismu.

První klavírní koncert d moll se rodil složitě. Brahms původně začal komponovat symfonii, ovšem roku 1854 dílo přetořil do podoby *Sonáty d moll pro dva klavíry*, kterou často uváděl spolu s Clarou Schumannovou. Ještě téhož roku se svěřil svému příteli, houslistovi a dirigentovi Josephu Joachimovi: *Dva klavíry mi jaksí nestačí. A v letech následujících skladbě vtiskl tvar klavírního koncertu, svého vůbec prvního orchestrálního opusu, jenž se symfonickým uchopením – organickým propojením orchestrální složky se sólovým partem rezignujícím na oslňující virtuozitu, přesto kladoucím vysoké technické nároky – vymykal tradičnímu pojetí instrumentálního koncertu. Tato koncepce, na-*

vazující na pozdní koncerty Beethovenovy a vedená akcentací filozofické výpovědi a humanity na úkor efektní okázalosti, zapříčinila, že skladba při premiéře 22. ledna 1859 v Hannoveru s Brahmem jako sólistou a Joachimem u dirigentského pultu propadla; ještě markantnějšího neúspěchu a nepochopení ze strany orchestrálních hudebníků a zejména obecenstva se dočkala o pět dní později v lipském Gewandhausu, jak o tom svědčí skladatelovy následné povzdechy v dopisech. Nadčasové hodnoty koncertu potvrdila teprve pozdější doba.

Patetický až tragický ráz úvodní věty je tradičně dáván do souvislosti s Brahmovými myšlenkami na jeho mentora a přítele Roberta Schumanna, který se roku 1854 (tedy v době vzniku Brahmovy *Sonáty pro dva klavíry*, z níž první věta koncertu vzešla) pokusil o sebevraždu skokem do Rýna a následující dva roky až do své smrti strávil v sanatoriu pro duševně choré. Po rozsáhlé orchestrální introdukci, exponující dvě kontrastní témata, se připojuje klavír – nejdřív figurativními pasážemi, později sólovou kantilénou, jež se stává důležitým stavebním prvkem dalšího průběhu věty. Lyrické *Adagio*, Brahmem původně opatřené názvem *Benedictus qui venit in nomine Domini* (Blahoslavený, který přichází ve jménu Páně) – snad coby pozůstatkem z jeho nepublikované mše, z níž tu čerpal materiál – je nesené elegickým, posvátně meditativním tónem, jen občas ve výrazu nepatrně zvrásněným. Temperamentní *Rondo*, rozvíjející kompaktní dialog klavíru s orchestrem a přinášející i dvě sólové kadence, je nejtradičněji pojatou větou skladby.

Představoval-li *První klavírní koncert d moll* zdárnou realizaci myšlenky „symfonického koncertu“ či „symfonie s klavírem“, pak ***Druhý klavírní koncert B dur***, dokončený roku 1881, více než dvě dekády po koncertu *Prvním*, tuto tendenci definitivně stvrdil a rozvedl – mj. i formálním rozvržením do čtyř vět (se scherzem vloženým mezi vstupní a pomalou větu), které bylo pro žánr koncertu atypické. Tentokrát se to již uskutečnilo za plného uznání posluchačů, kteří dílo (s Brahmem jako sólistou) poprvé slyšeli 9. listopadu 1881 v Budapešti. Věhlasný dirigent a klavírista Hans von Bülow poznamenal, že *Brahmsův nový klavírní koncert je nejvyššího řádu, zní báječně a Brahms jej hraje nenapodobitelně krásně – jasně, precizně i plně...*

V náladě *Druhého klavírního koncertu* se snoubí idylické momenty Brahmovy *Druhé symfonie*, která koncertu předcházela, s předzvěstí heroismu symfonie *Třetí*. Obě polohy lze vypožorovat hned v základních myšlenkách vstupní věty. Mezi ní a intimně rozjímavým *Andante*, jehož violoncellovou melodii Brahms později použil v písni *Immer leiser wird mein Schlummer* (Stále tišší je můj spánek), plní *Allegro appassionato* funkci jakéhosi intermezza. V rondovém finále Brahms dal rozeznít a roztančit uherským lidovým inspiracím, známým z jeho proslulých *Uherských tanců*.

Vítězslav Mikeš

Elisabeth Leonskaja patří již po několik dekád k nejceněnějším osobnostem pianistického umění. I ve světě, jemuž dominují média, zůstává sama sebou a médií se spíše straní. Cele oddaná hudbě následuje stopy velkých ruských hudebníků sovětské éry, jako byli klavíristé Svjatoslav Richter a Emil Gilels nebo houslista David Oistrach, kteří nikdy nezradili podstatu hudby navzdory tomu, že pracovali ve složitých politických poměrech.

Elisabeth Leonskaja se narodila ruským rodičům v gruzínském Tbilisi, na veřejnosti poprvé vystoupila jako jedenáctiletá. V 18 letech zvítězila v soutěži George Enescu a pak jako studentka moskevské konzervatoře vyhrála prestižní mezinárodní soutěže Marguerite Long v Paříži a královny Alžběty v Bruselu. Její hudební vývoj zásadně ovlivnila a předurčila spolupráce se Svjatoslavem Richterem, který rozpoznal její výjimečný talent a zkušenosti jí předával nejen formou výuky, ale také veřejným vystupováním v klavírním duu. Hudební partnerství a osobní přátelství mezi oběma osobnostmi trvalo až do Richterovy smrti v roce 1997. V roce 1978 Elisabeth Leonskaja opustila Sovětský svaz a svůj nový domov nalezla ve Vídni.

Jako sólistka vystoupila prakticky se všemi nejvýznamnějšími orchestry, mezi které patří filharmonie Newyorská a Losangeleská, Clevelandský orchestr, londýnské orchestry filharmonický (LPO), symfonický (LSO), BBC a Královský filharmonický, orchestr Tonhalle v Curychu, Berlínský filharmonický, orchestr lipského Gewandhausu, rozhlasové orchestry v Hamburku, Kolíně nad Rýnem a Mnichově či Česká filharmonie. Spolupracovala s dirigenty jako Kurt Masur, Sir Colin Davis, Christoph Eschenbach, Christoph von Dohnányi, Kurt Sanderling, Mariss Jansons, Jurij Tëmirkanov, Tugan Sochijev, Jiří Bělohávek, Iván Fischer, Thomas Dausgaard ad.

Je zvána na významné festivaly jako Wiener Festwochen, Šlesvicko-holštýnský festival, Schubertiade v Hohenemsu a Schwarzenbergu, pravidelně také účinkuje v klavírních cyklech ve velkých světových hudebních centrech – v Paříži, Madridu, Barceloně, Londýně, Vídni, Bukurešti či Tokiu. Nedílnou součástí jejích uměleckých aktivit je komorní hudba a častá spolupráce zejména se smyčcovými kvartety Artemis, Belcea, Borodinovým či Emersonovým.

Elisabeth Leonskaja vydala řadu nahrávek, za které byla bezpočtůkrát oceněna. K těm zásadním patří klavírní koncerty Čajkovského s Newyorskou filharmonií a Kurtem Masurem, Chopinovy klavírní koncerty s Českou filharmonií pod taktovkou Vladimira Ashkenazyho či Šostakovičovy klavírní koncerty se Saint Paul Chamber Orchestra.

Její CD *Paris* (s hudbou Enescovou, Ravelovou a Debussyho), vydané berlínskou společností eaSonus, vybrala porota ICMA (International Classical Music Awards) jako Sólovou nahrávku roku 2014. V letech 2016 a 2019 jí vyšel ve dvou dílech komplet Schubertových sonát. Roku 2017 Leonskaja vydala velmi osobní CD *Saudade* s díly Čajkovského, Šostakovičovými a Rachmaninovovými. Nejnověji nahrála v roce 2020 dvojCD s variacemi a sonátami Roberta Schumanna.

Ve svém novém domově, v Rakousku, se dočkala četných významných poct a ocenění. Je mj. Čestnou členkou vídeňského Konzerthausu, v roce 2006 jí byl udělen Rakouský čestný kříž za vědu a umění

I. stupně. Roku 2016 obdržela v Tbilisi cenu Kněžka umění. V roce 2020 byla porotou ICMA (International Classical Music Awards) oceněna za celoživotní dílo.

Více na www.leonskaja.com

Kořeny brněnské filharmonie sahají do sedmdesátých let 19. století, kdy v Brně mladý Leoš Janáček usiloval o vznik českého symfonického orchestru. Dílo slavného skladatele 20. století je ostatně nejvýznamnější programovou položkou tělesa, které je považováno dodnes za jeho autentického interpreta.

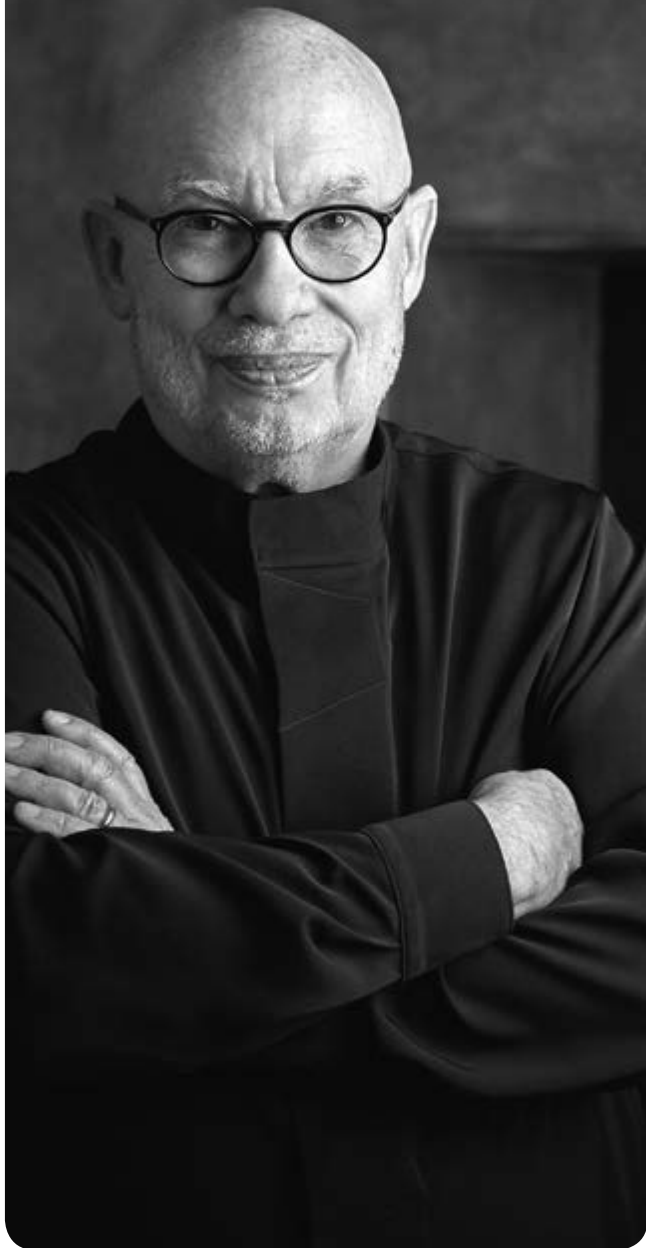
Dnešní **Filharmonie Brno** vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Je pravidelným hostem světových i českých festivalů, kde často spojuje umělecké síly s vynikajícím Českým filharmonickým sborem Brno. Orchester pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi. Kromě realizace nahrávek pro řadu společností (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4) zakládá Filharmonie Brno v roce 2020 svůj vlastní nahrávací label.

Dějiny orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hrůša nebo Tomáš Netopil. Od sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Dennis Russell Davies.

Od roku 2000 pořádá filharmonie letní open air festival na brněnském hradě Špilberk, v roce 2012 se stala pořadatelkou renomovaných festivalů Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby a Expozice nové hudby. Zastiťuje mezinárodně proslulý dětský sbor Kantiléna, od roku 2010 se podílí na festivalu mladých hudebníků Mozartovy děti, v roce 2014 zakládá svou Orchesterální akademii.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého českého města, aktivním festivalovým pořadatelem a kreativním lídrem orchestrální dramaturgie. Působí v neorenesančním Besedním domě, „brněnském Musikverein“ z dílny Theophila von Hansena z roku 1873, a těší se na nový moderní koncertní sál, který navrhuje tým architektů Tomasz Koniora a Petra Hrůši a akustika Yasuhisa Toyota.

Dennis Russell Davies (1944) se narodil ve městě Toledo v Ohiu a vystudoval proslulou newyorskou Juilliard School. Soustavně dirigoval začal jako hudební ředitel komorního orchestru v Saint Paulu v Minnesotě (1972–1980), v letech 1977–2002 byl také šéfdirigentem newyorského Orchestru amerických skladatelů a v letech 1991 až 1996 hudebním ředitelem Brooklynské filharmonie. Od roku 1980 trvale žije v Evropě, a to nejprve v Německu jako hudební ředitel Stuttgartské státní opery (1980–1987), šéfdirigent orchestru Beethovenhalle v Bonnu, hudební ředitel Bonnské opery a Beethovenova festivalu (1987 až 1995). Se Stuttgartským komorním orchestrem napsal jako jeho šéf (1995–2006) na CD komplet 107 Haydnových symfonií.

Během následujícího trvalého pobytu v Rakousku byl (od roku 1997) profesorem dirigování na salcburském Mozarteu a šéfdirigentem Symfonického orchestru Vídeňského rozhlasu, roku 2002 se stal (na patnáct let) šéfdirigentem Brucknerova orchestru a ředitelem opery Zemského divadla v Linci; tam mu byl také v roce 2014 udělen titul Generálního hudebního ředitele. V letech 2009–2016 měl též úvazek šéfdirigenta symfonického orchestru v Basileji.

Mezinárodní kritika označuje Daviese za odvážného interpreta klasického (!) repertoáru, jež nezanedbává při svém poučeném zájmu o novou a nejnovější tvorbu, živějším trvalou spoluprací a osobními vztahy s význačnými soudobými tvůrci; mezi ně patří (nebo patříli) Luciano Berio, William Bolcom, John Cage, Philip Glass, Heinz Winbeck, Aaron Copland, Lou Harrison, Laurie Anderson, Arvo Pärt, Hans Werner Henze, Kurt Schwertsik, Thomas Larcher, Balduin Sulzer a Manfred Trojahn.

Jako dirigent nebo klavírista (nebo obojí současně) vydal Davies víc než 80 hojně oceňovaných snímků: kompletní symfonie Brucknerovy, Haydnovy, Honeggerovy a Glassovy, se svou ženou, klavíristkou Maki Namekawou, natočil mj. Beethovenova *Fidelia* a Mozartovu *Kouzelnou flétnu* v Zemlinského aranžmá pro čtyřruční klavír nebo Šostakovičovu *Čtvrtou symfonii* ve skladatelově úpravě pro dva klavíry. V roce 2009 byl Dennis Russell Davies zvolen za člena Americké akademie umění a věd, v roce 2014 jej francouzské ministerstvo kultury jmenovalo komandérem Řádu umění a literatury a v roce 2017 obdržel od rakouské vlády Rakouský čestný kříž za vědu a umění I. stupně. Od sezony 2018/2019 stojí v čele Filharmonie Brno jako její šéfdirigent a umělecký ředitel. Od podzimu 2020 je i šéfdirigentem rozhlasového orchestru MDR v Lipsku a hostujícím profesorem na Janáčkově akademii múzických umění v Brně.

Více na www.dennisrusselldavies.com

Zveme vás na

Vzhledem k současnému průběhu pandemie covidu-19 jsme se rozhodli zrušit letošní ročník **26. reprezentačního plesu Filharmonie Brno**. Věříme, že v roce 2023 již bude možné ples uskutečnit, aniž by bylo ohroženo vaše zdraví. Děkujeme vám za pochopení.

Airelle Besson & Lionel Suarez, 4. ab. koncert cyklu Jazz & World Music v Besedním domě 16. 2. 2022 v 19:00; Airelle Besson – trubka, Lionel Suarez – akordeon

Půvab severské melancholie, 4 ab. koncert Filharmonie doma v Besedním domě 17. a 18. 2. 2022 v 19:00: **Kutavičius** Dzükské variace, **Vasko** Koncert pro anglický roh a orchestr, **Sibelius** Symfonie č. 3; Dominik Wollenweber – anglický roh, Filharmonie Brno, dirigent Tomáš Netopil

Otvírání třetí, 3. ab. koncert Rodinného abonmá v Besedním domě 19. 2. 2022 v 10:30; moderátoři Kristýna Drážilová a Vítězslav Mikeš, režie Rudolf Chudoba, Filharmonie Brno, dirigent Robert Kružík

Mladá krev aneb Hudba zblízka, 2. abonentní koncert v Besedním domě 23. 2. 2022 v 19:00; účinkují členové Orchestrální akademie Filharmonie Brno a hosté

Brad Mehldau & Filharmonie Brno v Mahenově divadle 6. 3. 2022 v 19:00: **Mehldau** Klavírní koncert (česká premiéra), improvizace na témata J. S. Bacha, **Bach** skladby v orchestrálních úpravách; Brad Mehldau – klavír, Filharmonie Brno, dirigent Clark Rundell. Ve spolupráci s JazzFestBrno

Mladá krev aneb Hudba zblízka, 3. abonentní koncert v Besedním domě 16. 3. 2022 v 19:00; účinkují členové Orchestrální akademie Filharmonie Brno a hosté

Prodej vstupenek

- on-line: www.filharmonie-brno.cz
- v předprodeji Filharmonie Brno, Besední, 602 00 Brno
☎ +420 539 092 811, e-mail: predprodej@filharmonie-brno.cz
PO–PÁ 12:00–18:00 h
- ½ hodiny před koncertem v místě jeho konání

Rezervace vstupenek

- on-line: www.filharmonie-brno.cz
- e-mail: predprodej@filharmonie-brno.cz
- ☎ +420 539 092 811

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas, vypnuli mobilní telefony a během koncertu nefotografovali. Po jeho začátku není vstup do sálu umožněn.

Změna programu a účinkujících vyhrazena.

Za podporu a spolupráci děkujeme

Vydala Filharmonie Brno v roce 2022 nákladem 700 výtisků
texty Vítězslav Mikeš

motív na obálce je inspirovaný stropní malbou ze zásálí Besedního domu, která představuje páva s květinami

foto archiv Filharmonie Brno, není-li uvedeno jinak

produkce Printeco s.r.o.

redakční uzávěrka 41212022

Filharmonie Brno, příspěvková organizace
Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801
www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

B | R | N | O |

jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.
Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a Jihomoravského kraje.

www.filharmonie-brno.cz
www.salprobrno.cz

